

Erori nahi ez zuen hostoa

Urrezko basoz inguratutako herrixka batean, **haritz oso zahar bat** zegoen, udazkenero hostoak galtzen zituena, egun luze baten ondoren berokia kentzen ariko balitz bezala.

Baina urte hartan, hostoetako batek, txiki eta gorrixkak, **ez zuen erori nahi**.

“Ez dut joan nahi!” oihu egin zuen hostoak, adarrean kulunkatzen.
“Guztiok erori behar dugu noizbait”, erantzun zioten beste hostoek, jada tximeleta nekatuak bezala haizean hegan.
“Baina elurra ikusi nahi dut! Jakin nahi dut nolakoa den negua!”

Haizeak, dena entzuten zuenak, hasperen egin zuen leunki eta luze:
“Hosto txikia, denbora gehiegi geratzen bazara, hotzak min egingo dizu…”

Baina hostoak ez zuen arrazoiari kasurik egin. Gehiago bizi nahi zuen, gehiago ikusi, desberdina izan.

Herrian, **Laia** izeneko neska batek arratsalde guztiak haritzaren ondoan ematen zituen. Basoko koloreak nola aldatzen ziren ikustea gustatzen zitzaion, norbaitek gauero zuhaitzak margotuko balitu bezala. Egun batean hosto erresistente hura ikusi eta pentsatu zuen:

“Begira ezazu! Oraindik eusten dio! Ausarta da, ni bezala jakarik gabe ateratzen naizenean”.

Egunero, Laiak “kaixo” esaten zion hostoari, lagun bat balitz bezala. Eta egunero hostoa pixka bat gehiago dardarka zegoen, baina gogor eutsi zion.

Goiz batean, izotzez betetako gau baten ondoren, eguzkia poliki eta hotz atera zen arte. Haizea itzuli zen, oso leun, eta xuxurlatu zuen:
—Orain atseden hartzeko ordua da.

Hostoa, nekatuta baina lasai, askatu egin zen. Zeruan zehar biraka hegan egin zuen, eta —haizeak planifikatu izan balu bezala— Laiaren oinetan lurreratu zen.

Kontu handiz hartu eta eskolako koadernoan gorde zuen.
—Orain benetan elurra ikusiko duzu —esan zuen— nirekin etorriko zarelako.

Eta horrela, erori nahi ez zuen hostoak aurkitu zuen askatzea ez dela galtzea, bizitzeko leku berri bat aurkitzea baizik.